

VICTORIA
CONNELLY

Viimane
suvi

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
One Last Summer
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või surnud isikute, tegelikult aset leidnud sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud bürosüd⁰ München, www.buerosued.de

Text copyright © 2019 by Victoria Connelly. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E05382720
ISBN 978-9949-82-606-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu kalli sõbranna Anne'i mälestuseks.
Sinu kirglik ellusuhtumine ja kartmatu vaim
olid meile kõigile eeskujuks.*

Proloog

Klooster seisis poolsaare tipus nagu tohutu kivist valvur, mis valvab maad ja merd, kolmeteistkümnest sajandist pärit torn taeva poole sirutumas. Selle ehitasid benediktiini mungad ja seda kasutati sajandeid, kuni see sattus Henry VIII valitsuse alla ja sellest sai hiljem talumaja. Maja lääneküljele ehitati George'i ajastul juurde suur tiib, samas kui ülejäänud hoone jäeti lagunema.

Alles kahekümnest sajandi keskel, kui hoone oli pikalt hoole- tuses olnud, ostis selle keegi edukas ärimees, kes kasutas kogu oma raha selle murenevate müüride, kokkuvarisenud lehvikvõlvide ja vertikaalsete tugisammaste taastamiseks. Mõnda aega oli kõik hästi. See oli selline hoone, mis vajas inimesi ja natuke kaost ning too ärimees pakkuski majale kõike seda, tuues siia elama suure pere ja korraldades selle koopalaadsetes ruumides pidusid.

Pärast selle mehe surma läks hoone fondi valdusesse, mis tegeles vanade hoonete säilitamisega ja tüüris neid puhkajatele välja. Ja niimoodi Harriet Greenleaf selle maja leidiski. Ta oli otsinud puhkuse veetmiseks erilist kohta, midagi, mis lööks hinge kinni ja annaks talle tiivad. Ta oli käinud avatud uste päeval seda vaatamas, jalu- tanud jahedates koridorides, imestanud, kui palju kaari seal oli, ja selle üle, kuidas nende kaarte eesmärgiks tundus olevat raamida järgmisi kaari.

Ta ronis ettevaatlikult üles keerdtreppidest, nautides seda, kui väga need meenutasid merikarbi sisemust, ning tema käsi sirutus puudutama iga imelist puitust selle metallneetide ja sepistatud metallist käepidemetega.

Tubade mööbel oli tugev – traditsioonilised lihtsad tumedast Inglise tammest esemed – ning kardinad ja padjad olid ilusad, aga mitte ülepingutatud. Seintel olid pildid – vanaaegsed gravüürid ja portreed kroogitud kraede ja veidrate kübaratega inimestest – ja suured peeglid peegeldasid tohututest akendest paistvat valgust, täites toad hõbedase helendusega.

Köögis oli pikk söögilaud, kummalgi pool pink. Harriet mõtles, et siia mahub istuma vähemalt kaksteist inimest. Kloostri oli lõputult varjulisi kohti, kus istuda – pehmed diivanid, kus kerra tõmmata ja raamatut lugeda või laiad aknalauad, millel istuda ja aeda vaadata.

Ja siis veel hoone vanim osa, kabel ja torn. Kui tihti inimene ikka selliste iidsete müüride vahel elada saab? Ja kui paljud inimesed saavad väita, et nende puhkusepaigas olid veesülitid?

Aed oli rabav. Selle servades õitsesid hilised tulbid ja varased roosid ning seal olid suured terrakotapotid täis õitsvat rosmariini ja murulauku. Läbi vana puitvärava minnes pääses väiksele tulikatest kollasele heinamaale ning selle taga olid viljapuuaed ja oja, mille kallastel kasvas mets-harakputk. Lõunapoolses aias oli ka väike basseini, millelt oli talvekate pealt võetud ja mis oli erksinine.

Harriet ohkas imetlevalt ja rõõmustades, aga muretses korraks, kas ta ikka saab sellise koha üürimiseks nii palju raha kulutada, ent ta peletas selle mõtte kohe, kui see tekkis. Kui mitte praegu, millal siis? Ta teadis, et vastus on „mitte kunagi“.

Ta kinnitas endale, et väärrib seda luksust. See muutis elu elamisväärses.

Ta leidis viljapuuaiast pingi, istus ja imestas, kui eraldatud see koht tundub, kuna seda ümbritsesid puud. See oli omaette maailm, kõigest muust ära lõigatud. See meeldis talle. Klooster oli nagu väike

paradiis. Enamgi veel – siin valitses eriline vaikus, mida õhkus kividest. See koht, see väga eriline koht, oli just see, mida ta vajas. Loomulikult oli ta seda teadnud kohe, kui internetis fotot nägi ja aasta alguses broneeringu tegi, aga jalutades selle iidsetes koridorides ja hingates sisse aias kasvava rippoa lõhna, oli ta täiesti veendunud, et see on just see koht, kus ta oma kõige viimase puhkuse veeta tahab.

1. peatükk

Harrie oleks võinud saata meili. See oleks olnud lihtsam ja kiirem, aga kui paljud inimesed üldse meile loevad, küsis ta siis endalt. Tänapäeval olid sissetulevate kirjade kaustad nii täis rämpsposti ja paljud kirjad saadeti spämmikausta. Ta ei saanud riskida sellega, et tema kiri läheb kaotsi ja nii saatis ta tähitud kirjad – kaks käsitsi kirjutatud kirja kahele tema parimale ja kauaaegsemale sõbrannale, kirjutatud tema lemmiksulepeaga sinise tindiga, mille ta tõi pensionilt välja, et sellega midagi kasulikku teha. Ja kui suurt rahuldust talle pakkus näha köögilaual tähti kreemikale paberile tekkimas. Ta oli sunnitud mõtteid aeglasemaks sundima, et sullepea järele jõuaks.

Ta postitas need teisel jaanuaril jõuludejärgse madalseisu ajal, kui inimesed mõtlesid igatsevalt suvele. Seitse kuud ettehoiatusaega on ju piisav, eks? Ta lootis nii. Harrie polnud kindel, mida ta teeb, kui nad keelduvad või toovad mingi ettekäände, miks mitte tulla, sest ta ei tahtnud sõbrannasid tõtt rääkides tulema sundida. Ta polnud veel valmis tõtt rääkima. Veel mitte. Õnneks olid nii Audrey kui ka Lisa nõus olnud. Audrey polnud küll eriti rõõmustanud, et terve suvepuhkus selle peale kulub, aga Harrie oli olnud väga vee-nev, saatnud talle kloostri pilte ja tuletanud meelde, et nad pole rohkem kui kuus aastat korralikult kolmekesi koos aega veetnud. Nad olid käinud mõned korrad õhtust söömas ja nädalavahetustel ostlemas, aga nende viimasest tüdrukute puhkusest Lanzarotel, kui

nad tähistasid oma neljakümnendat sünnipäeva, oli möödas kuus suve. Harrie mäletas, et nad olid üürinud omapärase väikese maja mäenõlval, kus olid kipakas rõdu ja sisalik, kes ehmatas Lisat iga kord, kui see vannituppa läks.

Kuus aastat, mõtles Harrie. Kuhu aeg küll kadus? Noh, ta oli Charlesist lahutanud. Nad kohtusid tema esimeses töökohas õpetajana. Mees oli olnud matemaatikaosakonna juhataja ja Harrie oli öelnud, et on eluaeg numbreid vihanud ning mees naljatas, et talle tema numbrid meeldivad. Siis oli mees hirmsasti põdenud, kartes, et Harrie teatab sellest direktorile, ja Harrie oli lasknud tal natuke aega piinelda, hakates alles siis naerma. Charles oli tahtnud talle dringi välja teha ja see viis õhtusöögini ning vähem kui kaks aastat hiljem abiellumise ja Honori-nimelise tüdrukulapse sünnini. Aja jooksul oli armastus siiski kuhugi kadunud ja nad lihtsalt elasid koos. Kui mõlemad sellest aru said, ei olnud neil mingeid tülisid ega süüdistusi – nad pakkisid viisakalt asjad ja jätsid kurvast häälest. Nad olid jäänud sõpradeks, mis meeldis Harriele, kuna Honor oli isaga lähedane.

Tema sõbranna Lisa ei jäänud aga ühegi endise elukaaslasega sõpradeks. Lisa oli viimase kuue aasta jooksul armunud ja lahku läinud rohkem kordi, kui Harrie kokku lugeda suutis. Tema ja Audrey ei üritanudki enam Lisa kallimate nimesid meeles pidada.

Audrey oli neist kolmest kõige stabiilsem. Ta oli olnud Mike'iga abielus üheksateist aastat ja neil oli imetore poeg Jack. Harrie mäletas ikka veel seda aastatetagust telefonikõnet, kui Mike teatas, et Audrey hakkas sünnitama, ning Harrie ja Lisa kiirustasid läbi riigi Audrey poega siia ilma vastu võtma. Oli see vast hetk. Audrey abielu oli tugev, ehkki Harrie teadis, et sõbranna pani abikaasa kannatuse pidevalt proovile. Mike muretses tema pärast alatasa, eriti pärast seda, kui Audrey asutas väikese kooli, kus õpetas inglise keelt välistudengitele. Audrey pingutas kõigega üle, ta oli alati selline olnud, ja Mike oli see, kes kandis pideva muretsemise koorimat, ent viimase kuue aasta kõige märkimisväärsem asi oli Harrie

diagnoos. Ta nimetas seda D-päevaks, ja nüüd oli tema elu justnagu jagunenud kaheks – see, mis juhtus enne D-päeva, ja see, mis juhtus pärast seda.

Sõites mööda üherealist Somerseti teed Melbury kloostri poole, meenutas ta seda kohutavat päeva neli aastat tagasi, sundides pisarad taanduma, kui silme ette kerkis tütre näoilme. See oli ju see sõna, mis halvas hirmust kõik inimesed, eks? Vähk.

Alguses oli see väike muhk. Harrie polnud sellest kellelegi rääkinud, aga kui talle soovitati mõlema rinna eemaldamist, ei jäänud tal üle muud, kui Honorile rääkida. Sellele järgnes keemiaravi ja mitu kuud tunnet, et tema päevad on loetud. Siis saabus õnnis teade, et vähk on taandunud. Ta oli saanud minna tagasi tööle, tantsutrenni ja teha normaalseid asju, mis tegid temast selle, kes ta oli, ja ta oli tundnud end *väga* hästi. Ta oli haigusest jagu saanud, eks ole? Ta oli muutnud söögivalikut ja tegi trenni, ei tarbinud enam alkoholi ning lõpetas töödeldud toitude ja suhkru tarbimise. Taeva päralt, ta oli isegi spiruliinat söönud. Kui keegi väärís ellujäämist, siis just Harrie.

Aga eelmise aasta oktoobris oli vähk tagasi tulnud ja seekord ei olnud võimalik seda opereerida. Aeg hakkas järsku otsa saama. Talle oli seda otse öeldud. Harrie oli uurinud alternatiivravimeetodeid, aga tema haigust ei saanud millegagi ravida ja ta oli sellega leppinud.

„Ja nüüd olen ma siin,“ ütles ta valjusti, nähes üle roheliste aasade ilusat kloostrit vilksatamas. Ta ei lähe kuhugi. Mitte enne suve lõppu. See oli nagu imeline kingitus ja ta oli otsustanud nautida sellest iga minutit koos naistega, keda armastas maailmas üle kõige.

Võib-olla kõige raskem oli olnud seda rääkida emale. Isa oli minema läinud, kui Harrie oli väga väike ja ta ei mäletanud oma isa, aga ta oli emaga lähedane ja ta ei unusta iialgi meeletut hirmu ema näol, kui ta sellest rääkis. Kui Harrie ütles, et veedab suve sõbrannadega, oli ema vastu vaielnud, aga Harrie oli lubanud, et ülejäänud aeg kuulub neile.

Aga kõigepealt suvi.

Ta oli otsustanud minna kloostrisse päev enne sõbrannasid – mitte selleks, et võtta endale parim neljast magamistoast, ehkki ta valis selle, mis sobis talle kõige paremini, ning mille aknast avanes vaade aiale ja viljapuuaiale –, vaid sellepärast, et ta tahtis hoolitseda selle eest, et kõik oleks täiuslik. Ta ostis külmiku, sügavkülma ja kapid toitu täis. Ta õhutas tube ja kohendas asju, mida polnud vaja kohendada, ning kui õhtu hakkas saabuma, lülitas kõik lambid põlema ja jalutas iidses hoones ringi. Ta vajas neid pikki jahedaid koridore ja lihtsalt sisustatud tube. See oli koht, kus polnud kellasid, telereid ega wifit. Selles hoones justnagu kajas püha elu, mida siin kunagi veedeti. Harrie arvas, et mungad olid asjast õigesti aru saanud. Tühjad toad aitasid ka pead tühjendada.